

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/102/2017
Identifikačné číslo spisu:	6713217343
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:6713217343.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Československej obchodnej banky, a.s., so sídlom Michalská 18, Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpenej advokátskou kanceláriou HMG LEGAL, s.r.o., so sídlom Štefanovičova 12, Bratislava, IČO: 35 885 459, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Ján Gajan, proti žalovanému M. Z., bývajúcemu vo J., o zaplatenie 3 887,19 € spolu s príslušenstvom, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 18C/144/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. októbra 2016 sp. zn. 13Co/199/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen rozsudkom z 13. októbra 2015 č. k. 18C/144/2014-122 uložil žalovanému, aby žalobkyni zaplatil 2 775,08 € spolu s úrokom z omeškania 5,25 % ročne od 29. mája 2014 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (bod I/ výroku rozsudku), zamietol žalobu vo zvyšnej časti (bod II/ výroku rozsudku), zamietol žalobu v časti domáhajúcej sa zaplatenia 9,70 € spolu s debetným úrokom 25 % ročne od 11. decembra 2013 do zaplatenia (bod III/ výroku rozsudku) a uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania 99,72 € na úhradu časti súdneho poplatku v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (bod IV/ výroku rozsudku).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch II/ a IV/ podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 11. októbra 2016 sp. zn. 13Co/199/2016 rozhodol tak, že (1.) zmenil napadnuté rozhodnutie vo výroku o úrokoch z omeškania tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2 775,08 € a úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne od 29. mája 2014 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, (2.) napadnuté rozhodnutie „vo výroku dátumu splatnosti (29.5.2014)“ a vo výroku o trovách konania potvrdil, (3.) uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho nenapadnutej časti zostáva nedotknutý a (4.) o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu.

3. Proti „druhému a štvrtému výroku“ rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Uviedla, že dovolanie podáva z dôvodov uvedených v ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podľa žalobkyne súdy

predovšetkým pochybili pri rozhodovaní o trovách konania ak jej priznali iba náhradu za zaplatený súdny poplatok, nie však aj náhradu nákladov právneho zastúpenia dôvodiac, že jej zastupovanie v danom spore advokátskou kanceláriou nebolo účelné. Rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania považuje žalobkyňa za „ústavne neudržateľné“, porušujúce jej práva na spravodlivý proces, „keď bola porušená zásada rovnosti strán sporu.“ Poukázala na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 84/2014, I. ÚS 264/2016 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3819/2013. Tvrdí, že súdy sa odklonili „od rozhodovacej praxe odvolacieho a dovolacieho súdu“. Podľa žalobkyne vec posúdili právne nesprávne aj vo výroku o dátume splatnosti úveru. Nesprávne vychádzali z toho, že žalobkyňa nebola oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 28. novembra 2011, pretože medzi stranami takýto postup dohodnutý nebol. Pri posúdení veci v tejto časti ale nesprávne vychádzali z ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 53 ods. 9 a § 565), namiesto ustanovení Obchodného zákonníka (§ 506). Poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/456/2012 a sp. zn. 15Co/28/2013. Navrhla preto napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 viackrát (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015 a I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je (nesmie byť vnímaný ako) tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 319/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

8. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

10. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, teda z vady spočívajúcej v tom, že súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03 a IV. ÚS 252/04).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Podľa § 431 ods. 2 CSP žalobkyňa bola povinná dovolací dôvod vymedziť tak, že mala uviesť, v čom spočíva ňou vytýkaná vada. Žalobkyňa v dovolaní ale nevymedzuje dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP vadou v procesnom postupe súdu, ale vadou v právnom posúdení veci. Tvrdí: „Je zrejmé, že zo strany tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu došlo k vade a k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, keď bola porušená zásada rovnosti strán sporu, a to nepriznaním nároku žalobcu na náhradu trov právneho zastúpenia.“

14. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

15. Naostatok dovolací súd k tomuto dôvodu prípustnosti dovolania uvádza, že ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

16. V danom prípade žalobkyňa napadla rozhodnutie odvolacieho súdu a uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP len vo vzťahu k jeho rozhodnutiu o trovách konania („...bola porušená zásada rovnosti strán sporu, a to nepriznaním nároku žalobcu na náhradu trov právneho zastúpenia“). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania (o náhrade trov konania) nie je rozhodnutím súdu vo veci samej (o veci vymedzenej žalobou/ návrhom) a ani konečným rozhodnutím vo veci samej (viď publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1354 a 1355).

17. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd uzatvára, že prípustnosť dovolania uvádzaná žalobkyňou z § 420 CSP nevyplýva.

18. Podľa najvyššieho súdu žalobkyňa neopodstatnene vyvodzuje prípustnosť jej dovolania aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Podľa týchto ustanovení je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej riešení sa odvolací súd

odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/) a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/). Poznomenáva sa, že súčasná existencia uvedených predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálene a zároveň, že je ním riešená rozdielne. Takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania je vnútorne rozporné.

19. No nech už žalobkyňa, zastúpená kvalifikovaným zástupcom (advokátom), odôvodňuje prípustnosť dovolania tak podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP ako aj § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, nemožno opomenúť, že podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP.

20. Napadnutým rozhodnutím rozhodol odvolací súd, okrem iného, aj o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania (§ 357 písm. m/ CSP). Poznomenáva sa, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania má procesnú povahu uznesenia (§ 234 ods. 1 CSP) a túto svoju povahu nestráca tým, že je pojaté do výrokovej časti rozsudku súdu.

21. Za neprípustné považuje najvyšší súd dovolanie žalobkyne aj v časti smerujúcej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie „vo výroku dátumu splatnosti (29.5.2014)“.

22. Aj ohľadne odôvodnenia prípustnosti tejto časti dovolania platí poznámka o jeho rozpornosti uvedená v bode 18. Pokiaľ azda žalobkyňa tým, že v súvislosti s riešením otázky, ktorý hmotnoprávny predpis (Obchodný zákonník alebo Občiansky zákonník) aplikovať na posúdenie otázky vzniku splatnosti dlhu, poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/456/2012 a 15Co/28/2013, chcela naznačiť, že odvolací súd sa pri riešení tejto otázky odklonil od ustálenej súdnej praxe, najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na to, že ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP spája prípustnosť dovolania strany sporu s odklonom rozhodnutia odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017); rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 113/2017 naostatok vychádza zo širšie chápaného obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax“ tak, že jeho súčasťou sú tiež právne závery vyjadrené v rozhodnutiach, ktoré boli v minulosti ako judikáty publikované v oficiálnych informačných médiách vydávaných vtedajšími inštitúciami stojacimi na vrchole sústavy všeobecných súdov. Z uvedeného teda vyplýva, že ustálenou rozhodovacou praxou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemožno považovať rozhodnutia odvolacích súdov (Krajského súdu v Banskej Bystrici).

23. Dovolací súd považuje za potrebné k vyššie uvedenému dodať, že aj keby bola prípustnosť dovolania odôvodnená podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. odklonom od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu, o takýto odklon by v skutočnosti nešlo. V rozsudku z 21. apríla 2015 sp. zn. 3 MCdo 14/2014 najvyšší súd poukázal na § 261 ods. 3 písm. d/, § 387 ods. 1, § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka, ďalej § 52 ods. 2, § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka a napokon § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a konštatoval, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Tento rozsudok najvyššieho súdu napadla strana sporu sťažnosťou, ktorú ústavný súd odmietol uznesením z 12. apríla 2016 sp. zn. III. ÚS 194/2016 ako zjavne neopodstatnenú. Obsahovo identické právne závery, ktoré zaujal najvyšší súd v uvedenom rozsudku, zaujal najvyšší súd aj v iných skutkovo a právne obdobných veciach (viď rozsudky z 28. mája 2015 sp. zn. 8 MCdo 13/2014 a z 26. novembra 2015 sp. zn. 4 MCdo 17/2014). Daná (takmer identická) právna otázka bola podrobne rozobratá aj v uznesení najvyššieho súdu zo 14. septembra 2017 sp. zn. 3 Cdo 87/2017. Najvyšší súd v nej uviedol, že „nemá dôvod spochybňovať názor žalobcu, že úver je tzv. absolútnym obchodom a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka. Zároveň je však potrebné mať na zreteli, že úverová zmluva vykazuje aj znaky spotrebiteľskej zmluvy. Súdna prax považuje

obdobné právne vzťahy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občianskoprávne (spotrebiteľské) vzťahy. Účastníkmi týchto vzťahov sú obchodník (poskytujúci úver v rámci svojho predmetu činnosti) a spotrebiteľ (ktorý prijíma úver na svoju osobnú spotrebu); ide tu teda o typické občianskoprávne vzťahy. Vzhľadom na to je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, bola (aj z hľadiska premlčania, dĺžky premlčacej doby a jej plynutia) aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku.“ Pre správnosť aplikácie občianskoprávnej premlčacej doby v absolútnych obchodoch majúcih zároveň spotrebiteľský charakter poukázal na rozhodnutie ústavného súdu z 19. júna 2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013. V súvislosti s povahou úverovej zmluvy za spotrebiteľskú vychádzal z obsahu smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986, ktorá klienta úverového vzťahu, ktorému je úver poskytovaný, sama definuje označením „spotrebiteľ“.

24. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu vecí významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (3 Cdo 6/2017).

25. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.